

KERK-KRANT

GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 39

Jaargang 9, nummer 2

6 december 2020

Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven en alle andere geïnteresseerden

We horen stemmen overal vandaag
die ons roepen, ons uitnodigen om
verwachtingsvol uit te zien naar Kerstmis.

Luisteren we naar deze stemmen.

In de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest.
Amen.

Ontsteken adventskaars

Waar wij ook zijn,

God wil ons altijd liefdevol nabij zijn.

Zijn woord schijnt als een licht op onze levensweg
en helpt ons elkaar te zien met de ogen van ons hart.
Omdat we verlangend uitzien naar Zijn komst (= Advent)
ontsteken we de tweede adventskaars.

Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/

Tweede Zondag van de Advent

Eerste lezing: Jesaja 40,1-5.9-11

De profeet Jesaja spreekt zijn volk in ballingschap, namens God, troostend toe.

Troost, troost mijn volk, spreekt uw God. Spreekt tot het hart van Jeruzalem en roept het toe dat zijn diensttijd voorbij is, dat zijn schuld is voldaan, dat het uit Jahwe's hand ontvangen heeft een dubbele straf voor al zijn zonden. Hoort, iemand roept: `Bereidt Jahwe een weg in de woestijn, in het dorre land een rechte baan voor onze God. Elk dal moet worden opgehoogd, en elke berg en heuvel afgegraven; oneffen plekken moeten vlak gemaakt worden en ruige gronden worden vrijgelegd. Jahwe's glorie zal zich openbaren, en alle mensen zullen haar eenparig zien. Voorwaar, de mond van Jahwe heeft gesproken.'

Klim op een hoge berg, met uw boodschap van vreugde, gij Sion, verhef met kracht uw stem, gij Jeruzalem, bode van vreugde, verhef ze, en wees niet bevreesd. Zeg tot de steden van Juda: `Hier is uw God.' Hier is de Heer, Jahwe, komend in kracht; de heerschappij is in zijn hand; zie, zijn loon draagt Hij mee, en zijn zegeteken gaat voor Hem uit.

Vraag: Tot wie zou jij nu troostende woorden willen spreken?

Evangelie: Marcus 1,1-8

Marcus roept ons op om paden te effenen.

Begin van de Blijde Boodschap van Jezus Christus, de Zoon van God. Zoals er geschreven staat bij de profeet Jesaja: *Zie, ik zend mijn bode voor u uit, die voor u de weg zal banen; een stem van iemand die roept in de woestijn: Bereidt de weg van de Heer, maakt zijn paden recht,* (zo) trad Johannes op in de woestijn en doopte; hij preekte een doopsel van bekering tot vergiffenis van zonden. Heel de landstreek Judea en alle inwoners van Jeruzalem trokken naar hem uit en lieten zich door hem dopen in de rivier de Jordaan, terwijl zij hun zonden beleden. Johannes ging gekleed in kameelhaar met een leren gordel om zijn lendenen; hij at sprinkhanen en wilde honing. Hij predikte: 'Na mij komt die sterker is dan ik, en ik ben niet waardig te bukken en de riem van zijn sandalen los te maken. Ik heb u gedoopt met water, maar Hij zal u dopen met de heilige Geest.'

Vraag: Voor wie ben jij de paden aan het effenen? Waarom?

Heb het lef eens!

Op de 2^e adventszondag staan de profeten Jesaja en Johannes centraal. En als je over hun alternatieve levenswijze leest, dan denk ik dat ze vandaag de dag best wel sympathie zouden opbrengen voor bewegingen (zoals de Occupy Beweging) die tegen het materialisme en het ik-denken demonstreren. Vooral over Johannes krijgen we vandaag een beschrijving. Een vreemde figuur met een bijzonder dieet. In kameelhaar gehuld, identificeert hij zich met de taaiheid en het uithoudingsvermogen van een kameel. Zijn voedsel is het bewijs dat er in de dorheid van de woestijn wel degelijk leven te vinden is, als je maar opmerkzaam bent. Johannes verschijnt als een mens die alle uiterlijkheden heeft losgelaten en de essentie heeft overgehouden. Hij wil ons hart bevrijden van alles wat ons van die essentie afhoudt.

Woestijn

Luid klinkt Johannes' stem in de woestijn: 'maak recht de weg van de Heer!' Bijbeluitleggers zeggen dat je deze zin ook zo mag lezen: 'Ik ben een stem die roept: maak in de woestijn de weg van de Heer recht!' Dus dan zit niet Johannes in de woestijn, maar wij zelf! Denk bij woestijn dan niet aan zand en grind, waar het overdag bloedheet is en 's nachts steenkoud. Nee, het gaat dan over de leegte, de uitzichtloosheid van je bestaan, de angst om er niet meer uit te komen, angstige stemmen die je als boze geesten toeroepen:

- denk je dat het nog iets uithaalt om te werken aan een rechtvaardige wereld?
- denk je nou echt dat er nog ruimte is voor God in die drukke, schreeuwerige menslevens?
- is er nog wel verlangen naar gebed, en komen de mensen na de pandemie nog wel terug naar de zondagsviering?
- staan wij niet alleen met ons geloof en zal het na ons niet ophouden?

Actuele vragen, en toch zijn het vragen van alle tijden. Evenals Jesaja wil Johannes de bewoners van Juda en Jeruzalem wakker schudden om bij hen verlangen op te wekken naar een nieuwe wereld, een verlangen dat wij ook vier weken gaande houden door te mediteren bij teksten zoals deze van Huub Oosterhuis: *Wees hier aanwezig, woord ons gegeven, dat ik U horen mag, met hart en ziel. Dat wij niet leven gevangen in leegte, dat wij niet vallen terug in het stof. Zend uw geest, dat wij worden herschapen.*

Lef

De geest raakt het menselijk hart aan, het centrum van lef (het Hebreeuwse woord 'lev' betekent hart) en liefhebben. Vanuit dat hart is er de eeuwen door met lef gereageerd op het oer-bijbelse appèl om te kiezen vóór het leven en tegen de dood. Om de wereld te bezien en te waarderen in het licht van Gods bedoelingen. Hoe alarmerend de feiten van onrechtvaardige verhoudingen en geloofsafbraak ook zijn, we laten ons er niet door

verlammen. Het laatste woord is niet aan de feiten, maar aan Hem die ook het eerste woord sprak. Hij, de schepper die met het project aarde begonnen is, zal het ook tot een goed einde brengen, trouw als Hij is aan het werk van zijn handen. En daarbij zijn wij zijn partners. Wij leven met een God die veel aan mensen overlaat. Een God die groot wil zijn in onze grootheid, die ons een sterk gevoel van eigenwaarde geeft. Wij zijn niet slecht, wij mogen in onszelf geloven omdat God in ons gelooft. Perfect zijn we toegerust om samen met God de strijd te voeren voor een betere wereld. Het kan gebeuren in het klein en in het groot, daar waar wij samen zoeken naar een leefbaar land, een goed werkklimaat, en waar wij ons inzetten voor bijvoorbeeld inloophuis 'Het Hemeltje' (voor dak- en thuislozen) via ons adventsproject.

Elkaar nodig

Kiezen voor een bijbelse levenswijze, voor een wereld naar Gods bedoelingen is niet populistisch. Je wint er niet veel kiezers mee. Het is niet: broodprofeten naar de mond praten. Integendeel, het vraagt het lef van de kritische profeet. De meesten van ons doen dat niet in een keer. We zijn niet slecht, maar we zijn ook geen heiligen. Soms raak je het spoor bijster, vergeet je waaraan je begonnen bent, andere dingen worden belangrijker. Daarom hebben we elkaar zo nodig, kunnen we elkaar een steun en toeverlaat zijn. We kunnen elkaar helpen om obstakels op te ruimen waardoor ons hart geblokkeerd wordt. We lopen vooruit op wat nog niet is, inhaleren het visioen van een nieuwe hemel en aarde, mensen die voor elkaar 'het licht van de wereld' willen zijn.

Opgeroepen

We leven in een tijd van crisissen: naast de coronacrisis zitten we in een cultuurcrisis, een geloofscrisis en de kredietcrisis is nog niet voorbij of komt er weer aan! De stem in de woestijn roept ons op om op te staan uit boze dromen en richting te geven aan goede verhoudingen, om daar waar je woont plekken te creëren van rust, vertrouwen en inspiratie. De stem roept ons op de handen uit de mouwen te steken en de handen te vouwen. Zij roept ons op mensen van 'geen woorden maar daden' te durven zijn. Zij roept ons op vreugde en vrede te brengen, nieuw enthousiasme te wekken. Zij roept ons op nieuwe kracht te verzamelen, niet om alles meteen op te lossen, maar om ruimte en perspectief te bieden voor vertrouwen in de toekomst.

Geloof in deze wereld-anders! Geloof in deze kerk-anders! Geloof in kerstmis-anders... omdat God zijn menswording heeft bedoeld als méér dan alleen een feestje op 25 december!

Joost Koopmans osa

Herinneringen uit een Roomse jeugd (9)

Maria

Al vanaf mijn prilste jeugd speelt Maria een min of meer belangrijke rol in mijn leven. Het is mijn derde doopnaam. Een van mijn vroegste jeugdherinneringen gaat terug naar de wandeling die ik, al bloemen plukkend onderweg met broer, zussen en vader en moeder, in het begin van de meimaand op een zonovergoten zondagmorgen maakte naar het (inmiddels verdwenen) Mariakapelletje op Gennip. Die gang naar Maria werd een levenslang ritueel. Want wat begon op Gennip werd later bij de welpen de bedevaart te voet naar Onze Lieve Vrouw ter Eik in Meerveldhoven. En, ik vertelde er al eerder over, mijn eerste buitenlandse reis was de bedevaart naar het Belgische Banneux. Met de jongeren van de Woenselse Matteusparochie werd het de nachtelijke voettocht naar de Zoete Moeder in Den Bosch. En als student in Nijmegen ging ik als brancardier mee met bedevaart naar Lourdes. En tot op de dag van vandaag steek ik tijdens vakanties menigmaal bij het bezoeken van een kerk een kaarsje voor Maria op. Jaarlijks fiets ik in de meimaand nog naar Meerveldhoven. En dat alles voor een nuchtere en kritische katholiek..... Ik kan het moeilijk onder woorden brengen. Als kind liep ik vaak 's ochtends vroeg op de derde zaterdag in juni van de Anjelierstraat naar de Aalsterweg. Wij hoorden dan dat de Handelse processie er aan kwam en mochten gaan kijken. Gerard van Maasakkers heeft er ooit een schitterend lied over geschreven. Hij zingt: "Uren later heb ik nog wel waterogen, kippenvel. Da's wat die bonte bedevaart aanricht in mijn lijf. Vlagvertoon en marsmuziek ze wonen niet in mij en toch denk ik- en ik denk nu met hem mee - Wat is dat met Maria, hoe zit dat met Maria en mij?"

Harrie Meelen

KNIPSELS (12)

Als ik in krant of tijdschrift een uitspraak of gedachte lees, die ik nog eens wil nalezen of onthouden, knip ik hem uit en stop hem in een map. Vandaag en de komende keren zal ik een aantal van die knipsels met u delen, in de hoop dat ook u er iets aan hebt. Deze week deel 12.

Zijn vogels katholiek?

De vogelwereld heeft katholieke neigingen. Een van de vele vogelsoorten op aarde heet bijvoorbeeld de rode bisschop, een knalrood vogeltje, dat kolibrie-achtig kan vliegen: snorrend op de plaats rust, en dan ineens een eindje wegschietend. Kardinalen zijn ook vogels, evenals fraters, nonnetjes en paapjes. Dan hebben we het nog niet eens over monniksparkieten en monniksgieren. Of er ook protestantse vogels zijn...de kraai misschien? Ook de kapoen is een katholieke vogel. Een kapoen is een haan die dankzij een kleine ingreep geen nageslacht meer kan verwekken. Zou Sinterklaas 'kapoentje' genoemd worden omdat een bisschop geacht wordt seksueel inactief te zijn? Het hoenige van de Sint zit hem verder in diens rode hanenkam, -de mijter! Naast een rode bisschop hebben de vogels ook (mogen we dat hier nog zeggen?) zwarte pieten. Onze bonte piet is zwart-wit maar heeft een paar neven, die helemaal zwart zijn, op hun oranjerode snavel en ogen en roze poten na dan. Ze komen o.a. voor in Noord-Amerika en Zuid-Afrika.

De beste voetbalster

Vorig jaar ontving de Amerikaanse Megan Rapinoe de prijs voor beste voetbalster ter wereld. In haar boek: 'Eén leven' schrijft ze dat ze vroeger een wat teruggetrokken, verlegen meisje was. Het voetbalveld was haar uitlaatklep. In 2012 werd ze Olympisch kampioen. Ze zet zich in voor allerlei maatschappelijke thema's: milieu, gendergelijkheid, racisme, lhbti+rechten (zij ontdekte op haar 18e dat ze lesbisch was), politiegeweld en wit superioriteitsdenken. Ze schrijft ook over haar twisten met de bondscoach, die als teamdenker worstelt met de individuele statements van haar sterspeler. Aanvankelijk ontbeert Rapinoe de nodige zelfreflectie. Dat komt pas in 2017, als ze zich verlooft met basketbalster Sue Bird. Zij remt Rapinoe af wanneer dat nodig is. 'Je moet je aan de spelregels houden', beveelt ze als haar vriendin weer eens botst met de coach. 'Zij is de leider. Dat je haar niet aardig vindt, betekent nog niet dat je je eigen glazen of die van anderen moet ingooien, alleen omdat jij nu zo nodig gelijk wilt krijgen.' Aan Bird draagt Rapinoe haar biografie op. 'Voor Sue, die me heelde en onoverwinnelijk maakte', schrijft ze. 'Ik hoop dat ik jou op dezelfde manier kan liefhebben.'

'Pastoriekind'

De vader van dichter-schrijver Anne Vegter (1958) was vrijzinnig hervormd-predikant en zodoende was haar thuis een pastorie. Dat heeft zijn sporen nagelaten, schrijft ze: 'Het was normaal dat de deur altijd open

stond, er was een gebrek aan privacy en je moest goed doen op aarde. Kledingacties..papieracties..de schuur die tot de nok toe vol stond... Door te schrijven heb ik me losgeweekt uit dat in goedheid doordrenkte milieu. Ik had een soort nood: ik wilde alles kunnen schrijven. Wilde zo graag oorspronkelijk zijn dat het bijna iets krampachtigs had. Terwijl ik het in mijn hart liever heel simpel wil zeggen dat elk mens een besef van waarheid heeft. En dat die waarheid universeel is. Ik geloof niet meer in God. Maar ik heb een raar vertrouwen dat ik geleid word. Ik wil ook mijn kinderen niet onspiritueel opvoeden. Worstel bijvoorbeeld met het verlies van rituelen. Heb daar heimwee naar. Eigenlijk vind ik het vreselijk dat wij thuis zomaar de maaltijd beginnen, met alleen *eet smakelijk*. Mijn oudste van elf gelooft niet, en dan denk ik toch: *shit*, ik heb gefaald. Ik had graag gewild dat hij wel had geloofd. Maar ik heb zelf niet de omgeving geboden. Heb nooit gezegd: er is een God die voor ons zorgt. Bij de jongste twee fluister ik stiekem van alles in hun oor, als hun vader er niet is. Als hij zegt dat God niet bestaat, zegt mijn zoontje: mama zegt van wel.' (uit een interview van 2002)

Blijven bidden en de moed niet opgeven

Een concertpianist zei:

'Als ik één dag niet studeer, merk ik het.

Als ik twee dagen niet studeer, merken mijn vrienden het.

Als ik drie dagen niet studeer, merkt het publiek het.'

Voor mij geldt dat ook voor bidden.

Als ik één dag niet bid, merkt God het.

Als ik twee dagen niet bid, bespeur ik het in mezelf.

Als ik drie dagen niet bid, merkt mijn omgeving het.

Bisschop Dibelius, evangelische kerk Berlijn (+1967)

Gehoord

'Advent, als reis naar Bethlehem, is een reis naar ons diepste wezen.'

Verzameld door Joost Koopmans osa

Adventscollecte.

Op de tweede zondag van de Advent willen we nogmaals uw aandacht vragen voor inloophuis 't Hemeltje. De gasten zijn hongerig en de nood is vaak erg hoog. Wij, als Gemeenschap Augustinus, willen hen graag ondersteunen met een gift zodat er weer gekookt kan worden. Wij vragen u dan ook uw gift te storten op banknummer NL27.INGB.0007.5262.49 ten name van *Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven* onder vermelding *Adventsactie 2020*.

Vallende bladeren: buiten en van binnen

Gouden tinten elke herfst opnieuw. Veel sterft af - maar de nieuwe knoppen zijn vaak al zichtbaar, zoals in onze forsythia. Binnenkort zet ik wat takjes binnenshuis; de kans is groot dat er in december gele bloemknopjes verschijnen.

Menigeen ervaart echter het najaar als neerdrukkend. Het wordt kouder (hoewel dit nu enorm meevalt) maar wel eerder donker. Lang werd aangenomen dat meer schepselen verregaande levensmoeheid ervaren in dit vierde seizoen. Toch is het aantal suïcides nog hoger in het voorjaar; vooral omdat het toenemende licht pijnlijk kan contrasteren met innerlijk donker.

Suïcidanten zijn doorgaans NIET (geestes-)ziek; dat is een te 'gemakkelijke' medeoorzaak. Wel: intens in het leven staande medemensen; veeleisend naar zichzelf toe; eerder fijn-, dan overgevoelig. En daarnaast spelen allerlei andere invloeden een al-dan-niet desastreuze rol.

Gemiddeld benemen in Nederland per dag vijf à zes mensen zich het leven. Het aantal pogingen ligt nog beduidend hoger. En nu met de pandemie is er veel toegevoegde stress door onzekerheid, verlies van jobs en het wankelen van vele andere bestaanswaarden. Vooral voor degenen in eenzaamheid en angst/voor/de/toekomst wordt extra aandacht gevraagd. Talloze betrokkenen zetten zich belangeloos in.

En hoe zullen zij en wij de *feestdagen* invullen? Zeker anders dan voorheen. Hopelijk totaal geen geknal. Hopelijk wel slagend in zinvolle tijdsbesteding, veilige gezelligheid, creatieve alternatieven. Zo wordt er bijvoorbeeld weer meer echte post verzonden. Prima! En door alle tegenvallers heen wordt ook meer naar religieuze troost gezocht. Hopelijk met in 2021 zicht op een verlossend/verlichtend vaccin.

Afsluitend nog even terug naar ontwrichtende vormen van somberheid die definitief levens kunnen afkappen en waarover ik als ervaringsdeskundige schreef. In 2008 verscheen namelijk mijn derde autobiografische boekje (in eigen beheer; 43 pagina's). Titel: *VIJF KOMMA TWEE PER DAG/Over suïcide in Nederland*; het aantal is dus helaas gestegen. In dit werkje worden een

aantal zelfdodingen-uit-de-praktijk beschreven, vooral om het taboe rond dit drama te doorbreken, begrip te uiten voor een veelvoud aan nabestaanden. Het is voorts preventief bedoeld door inzicht in risicofactoren. Enkele jaren later, in 2011, schreef ik DOCHTER ZONDER VADER/47 pagina's. Hierin wordt mijn eigen geschiedenis veel uitgebreider behandeld. Genoemde pennevruchten zijn (gratis) als pdf verkrijgbaar via het Kerk-Krant-mailadres.

Onderstaande auteur (nu even met een nickname wegens #Me Too) zou graag met de lezers over de inhoud contact leggen, als men dit ook kiest.

Ambriëlla

Johannes de Doper

Daar staat een mens in de rivier
de Jordaan

Eenvoudig en zonder poespas
Ze noemen hem 'de Voorloper'
Groots in zijn dienstbaarheid
aan de Heer die komt

Anita

Kerstnummer van de Kerk-Krant

Heeft u al nagedacht over uw bijdrage aan de het Kerstnummer van onze krant waar de redactie vorige week om vroeg?

Lekenpraat XLV

Als u dit leest, is het precies een jaar geleden dat we onze twee kleinkinderen voor het laatst hebben kunnen vasthouden en knuffelen. Ze waren op bezoek om bij hun opa en oma de kadootjes in ontvangst te nemen die Sinterklaas daar voor hen bezorgd had. Feest voor eenieder, vooral voor de grootouders natuurlijk. Daarna gingen ze terug naar huis in het land van de kerstman en kwam het coronavirus in de wereld. Dus kon de geplande vakantie met het hele gezin in Finland deze zomer niet doorgaan en is er slechts nog contact mogelijk via een schermpje. Want de afstand van 1600 kilometer kan alleen per vliegtuig worden overbrugd en u begrijpt dat dat met al die gekleurde codes geen optie is. En naar het zich laat aanzien voorlopig ook nog geen optie zal worden. Dit alles ervaren we als zeer pijnlijk. Maar schrijf ik dit om medelijden op te wekken? Nee, geenszins. Natuurlijk is dit in mijn ogen een van de meest negatieve gevolgen van het virus, want kleinkinderen zijn nu eenmaal, zoals ik eerder al betoogde, de vreugde van de oude dag. Maar dat betekent bepaald niet dat ik te beklagen zou zijn. Immers, tot nu toe heeft niemand in mijn directe omgeving te maken gehad met het virus en als er één ding duidelijk is geworden in de loop van dit jaar, is dat wel het feit dat er geen kostbaarder bezit is dan een goede gezondheid. Niets te klagen dus.

Toch is er door het virus iets aan het veranderen in ons aller kijk op de wereld, zo lijkt het. Misschien verbeeld ik het me, of word ik te sentimenteel op mijn oude dag, maar toch...

Geschrokken ben ik namelijk toen ik onlangs las dat er in Nederland een miljoen mensen dagelijks antidepressiva zouden slikken. Dat zou dus betekenen dat één op elke zeventien landgenoten dusdanig negatieve gevoelens kent dat hij of zij afhankelijk is geworden van de farmaceutische industrie. En dat in een land dat toch beschouwd moet worden als een soort paradijs op aarde. Want vergeleken met bijna alle andere regio's in deze wereld mag noordwest Europa gezien worden als zo veilig en welvarend dat geen enkel continent daar aan kan tippen.

Maar toch telt ons land blijkbaar zoveel mensen die niet dat geluksgevoel delen dat volgens sommige onderzoeken een meerderheid van onze bevolking wel ervaart. Het is niet aan mij hierover een oordeel uit te spreken of er een verklaring voor te vinden. Dat het alsmaar niet verdwijnende coronavirus negatieve gevoelens kan oproepen, lijkt echter een uitgemaakte zaak. Wanneer we voortdurend al het sombere nieuws tot ons laten komen en elke dag vaak tegenstrijdige redeneringen van "deskundigen" absorberen stemt ons dat verre van vrolijk. Door ons hiervan bewust te zijn kunnen we meteen iets aan dit probleem doen. Gebruik makend van de tips die ons worden aangereikt ter bestrijding van somberheid, minimaliseren we de tijd die we aan al dat "nieuws" besteden en vervangen die door activiteiten die ons humeur positief beïnvloeden. Waarbij eenieder toch wel iets van zijn of haar gading zal kunnen vinden, dunkt me.

Natuurlijk moet niet uit het oog verloren worden dat leeftijd en leefomstandigheden zeer bepalend zijn voor de manier waarop we tegen de huidige beperkingen aan kijken. Het lijkt me voor een zeventig-plusser, gepensioneerd en zonder veel verplichtingen, aanzienlijk gemakkelijker in deze tijd omdat hij toch al gewend was aan een lager tempo, een minder gevulde agenda en meer tijd die doorgebracht werd met rust en regelmaat. Gemakkelijker in vergelijking met bij voorbeeld een veertiger die midden in het leven staande, met een drukke baan, verantwoordelijk kostwinner voor zijn gezin zijnde, geconfronteerd wordt met grote onzekerheid over de toekomst. Of vergeleken met de puber en aankomend volwassene die al zijn tijd wil besteden aan actie en het ontdekken van het leven zonder neiging tot filosofische bespiegelingen. Die zijn immers voor later, in zijn geval veel later. Voor "zijn" mag uiteraard ook "haar" gelezen worden. Maar, jong of oud, de beste manier om overeind te blijven in moeilijke tijden lijkt me toch een positieve kijk op zaken. Al moet dat positieve niet overdreven worden.

Onlangs lanceerde iemand het plan om de Catharinakerk hier in Eindhoven op te tillen en op 55 meter hoogte op het dak van een nieuw te bouwen flatgebouw te droppen. De man kent blijkbaar niet het verhaal van de toren van Babel. Hij werd echter niet met pek en veren de stad uitgejaagd, integendeel, de gemeenteraad overweegt serieus belastinggeld over de balk te gaan smijten om de haalbaarheid van dit hersenspinsel te laten onderzoeken.

Omdat ik schrijf voor een kerkblad houd ik me in bij het uitspreken van een oordeel hierover al komt er een citaat uit het Evangelie van Mattheus bij me op; "zalig de armen van geest".

Om dit stukje toch zo positief mogelijk te laten eindigen produceer ik er maar een andere zaligspreking achteraan: Het is zaliger te geven dan te ontvangen. Laten we derhalve trachten om deze kerst, nu het niet mogelijk is als gemeenschap om over een paar weken elkaar "live" en handenschuddend een Zalig Kerstfeest te wensen, dit dan maar te doen via de andere communicatiemiddelen die ons ten dienste staan. Een kaartje, mailtje of telefoontje naar iemand die dat niet van ons verwacht kan immers zo maar een lichtpuntje zijn voor hem of haar in de donkere winternacht. Met als bijkomend voordeel dat we, als kerkgangers, licht brengen naar anderen en tegelijkertijd met beide benen gewoon op de grond blijven staan.

Gert Dirksen